DOS NEGROS

„Realitatea e doar supiera ficţiunii." J.P. Grabato Dias

Erau rafalele oceanului îmbrăcînd ploaia,
norii atîrnau ca rufele pe frînghii
întinse de la o casă la alta, de-a curmezişul străzilor,
la Lisabona, în cartierul Po9o dos Negros.
Era în urechile mele un grai de mierle ciugulind pîinea veche a lusitanilor fărîmiţată de degetele negrilor îngropaţi de mult sub balcoanele Europei, aici la margine...
Era un cimitir perfect locuibil, invadat de miros de peşte, de rumoarea tipografiilor, la ceasurile de picoteală ale amiezii. Şi era vinul ca sîngele negrilor, vîndut de Dona Ines.
„Nu vă luaţi după tot ce se vede", zicea unul, „realitatea e ajutată să se înşele"... Vorbea despre Revoluţia lor arătîndu-mi cu paharul în mînă garoafele pe tejghea de mult ofilite în splendoarea democraţiei...

16

Trăiam într-un ventricul al timpului pulsatil, iar în somn
medicii perifrastici ai Bizanţului încercau
să-mi extirpe teama,
noapte de noapte, cu o velă în berna,
ratam ieşirea din Tage spre mare...
Se auzeau spre zori albatroşii sosind din larg la ora cînd tocilarii ambulanţi invadau străzile, mă trezea ascuţitul cuţitelor, limba mea sîngera crestată de cuvinte pe care nu le rostisem...

17

`